

Adelė nenori eiti į tą vakarienę. Jai buvo sunku išsirikti, ką apsivilkti, o tai pranašauja prastą vakarą. Jos plaukai neblizga, veido oda – blyškesnė nei paprastai. Ji delsia vonioje, atsako vangiai, kai Rišaras ją skubina. Ji girdi, kaip už durų jis kalba su aukle. Liusjenas jau miega.

Galiausiai Adelė apsirengė juodai. Jaunystėje ji niekad nevilkdavo tos spalvos. Jos garderobas buvo keistas: nuo raudono iki ryškiai oranžinio, nuo citrinos geltonumo sijonų iki ryškiai mėlynai žalios spalvos batelių. Pradėjusi vysti, manydama, kad josios spindesys jau dingęs, ji renkasi tamsias spalvas. Įsisega stambius papuošalus į savo pilkus megztinius ir juodus golfus.

Šiam vakarui ji išsirinko vyriškas kelnes ir nugaroje iškirptą megztinį. Savo žalias, japoniško tvenkinio spalvos akis paryškino turkio spalvos pieštuku. Pasidažė lūpas, pasukui nutrynė dažą. Aplink lūpas liko raudona dėmė, lyg ją kas būtų godžiai pabučiavęs. Už durų girdi Rišaro balsą, maloniai klausiantį: „Tu jau greitai?“ Ji žino, kad jis šypsosi auklei, o jo veido išraiška sako: „Ak, kokios tos moterys kokerės.“ Adelė jau pasiruošusi, bet nori, kad jis palauktų.

Ji ištiesia ant vonios grindų rankšluostį ir atsigula. Užsi-
merkia ir niūniuoja dainą.

Rišaras be paliovos kalba jai apie Ksavjė Ransoną, žmo-
gų, kuris pakvietė juos į svečius. Ksavjė – nuostabus chi-
rurgas, senos garsių mokslininkų ir gydytojų giminės pali-
kuonis. „Žmogus, kuris laikosi etinių principų“, – panūdo
patikslinti Rišaras. Ir, norėdama suteikti jam malonumą,
Adelė atsakė: „Džiaugsiuos su juo susipažinusi.“

Taksi priveža juos prie kaltinių privačios alėjos vartų.

– Klasė! – nudžiunga Rišaras.

Adelai ta aplinka irgi atrodo nuostabi, bet ji verčiau pa-
sismaugtų, užuot pasirodžiusi to sujaudinta. Ji gūžteli pe-
čiais. Jie pastumia vartus ir patraukia grįstu taku link siau-
ros trijų aukštų vilos durų. *Art deco* architektūros bruožai
liko išsaugoti, tačiau naujieji savininkai pristatė dar vieną
aukštą, kur įrengė didelę medeliais apsodintą terasą.

Adelė droviai šypsosi. Juos pasitikęs vyras pasilenkia prie
jos. Jis kresnas ir vilki pernelyg ankštais į džinsus sukištais
baltais marškiniais.

– Sveiki, Ksavjė!

– Sveiki, aš – Sofi, – prisistato namų šeimininkė.

Adelė tylėdama atkiša skruostą.

– Neišgirdau tavo vardo, – atsiprašo Sofi mokytojos balsu.

– Adelė.

– Tai mano žmona. Labas vakaras, – sako Rišaras.

Jie užlipa šviesiais mediniais laiptais ir įžengia į milžinišką svetainę, kur stovi dvi pilkšvai rusvos sofas ir daniškas šeštojo dešimtmečio stalas. Galinę sieną puošia didžiulė nespaltvota nuotrauka, vaizduojanti nebeveikiantį Kubos teatrą. Žvakė ant etažerės skleidžia raminantį liukso parduotuvės kvapą.

Rišaras prisideda prie sėdinčių prie baro vyrų. Jie garsiai kalba, juokiasi iš pasenusių anekdotų. Trina rankas, žiūrėdami į Ksavjė, kuris pripildo jų japoniško viskio taures.

– Pasivažišinsime taurele? – pasiūlo Sofi ją apspitusioms moterims.

Adelė atkiša savo taure. Ji dirsteli į vyrų pusę ir ieško išeities, galimybės prie jų prisidėti, pabėgti nuo to būrio papūgų, tarp kurių atsidūrė. Šitos moterys – tuščia vieta. Ji nepajustų malonumo net padariusi joms išpūdį. Ji trokšta būti ten, klausytis jų.

– ...tai aš ir pasakiau Ksavjė, klausyk, brangusis, jeigu mes norime to papildomo aukšto, vadinasi, reikia jį pristatyti! Žinoma, tai trys mėnesiai statybu, bet šiandien mes turime rezultatą – svetainę-katedrą viloje pačiame Paryžiaus centre... Statybos? Siaubas! Darbas kiaurą dieną. Laimė, man nereikėjo plušti. O sykiu mes tokie laimingi, kad nusipirkome... Kokia nesąmonė leisti tūkstančius eurų nuomai. Čia? Nuo dešimties iki vienuolikos tūkstančių už kvadratinį metrą. Protu nesuvokiama...

– Ką? Vaikai? O, jie jau seniai miega! Mes dėl tvarkaraščio griežtoki, todėl jie jūsų nepalaukė. Bet aš norėjau,

kad jūs juos pamatytumėt, jie taip išaugo... Mari Lu griežia smuiku, o Arsenas pradeda mokyti naujų dalykų. Suradome genialią merginą jiems prižiūrėti. Afrikietė, labai simpatiška. Gerai kalba prancūziškai... Taip, ji turi leidimą čia gyventi. Aš nieko prieš, kad nelegalė tvarkytų namus ar dirbtų smulkius darbus, bet mano vaikams – niekada. Tai būtų neatsakinga, argi ne? Vienintelis trūkumas – ji laikosi ramadano, ir aš to nesuprantu. Juk negali prižiūrėti vaikų tuščiu pilvu... Ne, tu teisi, tai neprotinga. Bet aš sakau sau, kad ji pati susipras ir liausis. O tu, Adele, kokia tavo profesija?

– Aš žurnalistė.

– O! Tai tikriausiai įdomu! – sušunka Sofi, pripildydama tuščią taurę, kurią Adelė jai paduoda. Nužvelgia ją šypsodamasi, kaip žiūrima į drovų, nedrįstantį prabilti vaiką.

– Puiku, kviečiu jus prie stalo.

Adelė pilasi vyno į savo taurę. Ksavjė, pasisodinęs ją sau iš dešinės, paima butelį jai iš rankų ir atsiprašo nepatarnavęs. Visi juokiasi iš Rišaro juokelių. Jai tai visai nejuokinga. Ji nesupranta, kaip jis gali patraukti dėmesį.

Šiaip ar taip, ji nebegirdi, ką jie kalba. Ji įtari, jaučia kartėlį. Šįvakar jai nepavyksta atgyti. Niekas jos nemato, niekas jos nesiklauso. Ji netgi nemėgina nuvyti tų staigiai užplūstančių vaizdų, kurie drasko jai sąmonę, degina akių vokus. Ji judina koją po stalą. Nori būti nuoga, kad kas

nors liestų jos krūtis. Norėtų jausti lūpas, prispaustas prie jos lūpų, jausti tylią gyvulišką draugiją. Ji nori tik vieno – būti geidžiama.

Ksavjė atsistoja. Adelė nuseka paskui jį iki tualetu siauro koridoriaus gale. Kai jis išeina, puola jam skersai kelio ir glaudžiasi prie jo tol, kol pajunta, kad jam nejauku. Jis sugrįžta į valgomąjį neatsigręžęs. Ji įeina į tualetą, atsistoja prieš veidrodį ir šypsodamasi krutina lūpas, mėgdžiodama mandagų pokalbį su savimi pačia. Jos burna perdžiūvusi, violetinė.

Adelė grįžta, atsisėda ir uždeda ranką Ksavjė ant kelio, šis skubiai atitraukia koją. Ji jaučia, kaip jis stengiasi išvengti jos žvilgsnio. Išgeria, kad dar labiau save padrąsintų.

– Jūs turite mažą sūnų, Adele? – paklausia jos Sofi.

– Taip. Po mėnesio jam bus treji metai.

– Nuostabu! O antras kada bus?

– Nežinau. Tikriausiai niekada.

– O ne! Vienturtis vaikas – per daug jau liūdnas reikalas. Matydama, kokia laimė turėti brolių ar seserį, niekaip negalėčiau atsakyti to savo vaikams.

– Adelė mano, kad vaikai atima per daug laiko, – juokauja Rišaras. – Bet kai apsigyvensime nuosavame didžiuliame name su sodu, ji turės tikrai vieną norą – žiūrėti į šokinėjančius vaikus, argi ne taip, brangioji? Kitais metais persikelsim į Lizjė. Gavau auksinį pasiūlymą būti klinikos dalininku ir jai vadovauti!

Dabar ji galvoja vien tik apie tai. Kaip jai likti vienai su Ksavjė, tik penkioms minutėms, ten, koridoriaus gale, kur girdėti svetainės pokalbių aidai. Jis neatrodo jai nei gražus, nei gundantis. Ji nežino, kokios spalvos jo akys, bet ji tikra, kad pajustų palengvėjimą, jei jis įkištų ranką jai po megztniu, paskui po liemenėle. Jeigu pristumtų ją prie sienos, pasitrintų į ją savo varpa, jei ji galėtų pajusti, kad jis geidžia jos taip pat, kaip ji geidžia jo. Jie negalėtų nuveikti nieko daugiau, reiktų viską padaryti skubiai. Jai užtektų laiko paliesti jo varpą, gal netgi atsiklaupiti ją pačiulpti. Jie pradėtų juoktis ir grįžtų į svetainę. Toliau nepažengtų, ir tai būtų puiku.

Sofi – nepatraukli moteris, mąsto Adelė, įsispitrinusi į siaubingą pigų papuošalą, kurį namų šeimininkė užsikabinusi ant kaklo. Vėrinys iš mėlynų ir geltonų plastikinių bumbuliukų, suvertų ant šilkinio siūlo. Ji – lėkšta moteris, įtikina save Adelė, kvaila papūga. Mėgina įsivaizduoti, kaip tokios moterys, paprastos moterys, mylisi. Kažin, ar jos moka pajusti malonumą, jį suteikti, ar jos sako „mylėtis“, ar „dulkintis“?

Grįžtant namo Rišaras sėdi taksi įsitempęs. Adelė žino: jis nepatenkintas. Kad ji girta ir kad pasirodė visu gražumu. Bet Rišaras nieko nesako. Jis atlošia galvą, nusiima akinius ir užsimerkia.

– Kodėl tu visiems sakai, kad mes persikraustysime į provinciją? Aš juk niekada nesakiau, kad sutinku, o tu elgiesi taip, lyg tai būtų sutarta, – provokuoja jį Adelė.

– Tu nesutinki?

– Nepasakiau ir to.

– Vadinasi, tu nesakai nieko. Šiaip ar taip, tu niekada nieko nesakai, – konstatuoja jis ramiu balsu. – Tu nepareiški savo nuomonės, tad nepriekaištauk man, kad aš priimu sprendimus. Ir aš tikrai nesuprantu, kodėl tau būtina taip elgtis. Pasigerti, kalbėti su žmonėmis iš aukšto, tarsi tu viską gyvenime jau supratai, o aplink tave – tik kvailų avinų banda. Žinai, tu tokia pati eilinė kaip ir mes, Adele. Tądien, kai su tuo susitaikysi, tapsi daug laimingesnė.

— **K**savjė? Iš kur gavai mano numerį?
— Paskambinau tau į darbą. Man pasakė, kad tu atostogauji, bet aš paaiškinau, kad tai skubu...

Adelei reikėjo pasakyti, kad jai malonu jį girdėti, bet jam neverta turėti iliuzijų. Ji nuoširdžiai gailisi savo elgesio aną vakarą, ji neturėjo to daryti. Ji per daug išgėrė, jai buvo truputį liūdna, ji nežino, kas jai buvo užėję. Ji nepratusi taip elgtis. Jai niekada nėra taip atsitikę. Jie turi tai pamiršti ir elgtis taip, lyg to nė nebūtų buvę. Jai baisiai gėda. Be to, ji myli Rišarą, ji niekada nebūtų galėjusi jam to iškrėsti, juoba su juo, Ksavjė, kuriuo Rišaras šitai žavisi ir taip didžiuojasi būdamas jo draugu.

Ji nieko šito nepasakė.

— Aš paskambinau ne laiku? Tu gali kalbėti?

— Aš pas uošvius. Bet aš galiu kalbėti, taip.

— Viskas gerai? – paklausia jis visiškai kitokiu balsu.

Ksavjė sako jai, kad norėtų vėl su ja susitikti. Kad ji taip jį sujaudinusi, jog jis tą naktį nesudėjęs bluosto. Jis buvęs toks šaltas todėl, kad jos elgesys ir jo paties geismas jį nustebinę. Jis puikiai supranta, kad neturįs to daryti, jis stengsis

atsispirti norui jai paskambinti. Jis viską padaręs, kad apie ją nebegalvotų. Tačiau jis privalęs ją pamatyti.

Adelė tyli kitame laido gale. Ji šypsosi. Jos tylėjimas trikdo Ksavjė, jis nesiliauja kalbėjęs ir galiausiai pasiūlo jai susitikti kavinėje:

– Kur nori. Kada nori.

– Geriau, kad niekas nematytų mudviejų kartu. Kaip aš paaškinsiu tai Rišarui?

Ir ji apgailestauja tai pasakiusi. Jis supras, kad ji įpratusi tai daryti, kad jos atsargumas – kasdienybė.

Anaįptol, jis priima tai kaip pagarbumą, kaip nuožmų, bet ryžtingą geismą.

– Tu teisi. Kai grįši? Paskambink man, prašau.